

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1411/2023
09.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Јовановић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Основни суд у ..., коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде трошкова превоза, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3203/2021 од 02.09.2022. године, у седници већа одржаној 09.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 3203/2021 од 02.09.2022. године, у ставу другом и трећем изреке, тако што се одбија као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Врању П1 536/20 од 15.04.2021. године у ставу другом и трећем изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужилци на име накнаде трошкова по ревизији исплати износ од 37.554,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате, у року од 8 дана.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 536/20 од 15.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор тужене о стварној ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име накнаде штете због неплаћених путних трошкова у градском саобраћају за период од фебруара месеца 2015. године закључно са фебруаром 2018. године исплати појединачне месечне износе са припадајућом законском затезном каматом од доспелости па до исплате, како је то ближе означеном у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 71.320,00 динара у року од 8 дана.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3203/2021 од 02.09.2022. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Врању П1 536/20 од 15.04.2021. године у ставу првом изреке и жалба тужене у том делу одбијена као

неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је иста пресуда у ставу другом и трећем изреке, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужила тражила да јој тужена на име неисплаћених путних трошкова у градском саобраћају за период од фебруара 2015. године закључно са фебруаром 2018. године исплати износе ближе наведене у изреци са припадајућом законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 30.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности па до исплате, у року од 8 дана.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП.

О ревизији није било потребе да се одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, јер тужила ревизијом побија пресуду којом је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтеву тужиле, па је у таквом случају ревизија увек дозвољена сходно члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Одлучујући о изјављеној ревизији у складу са чланом 403. став 2. тачка 2. ЗПП и чланом 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија тужиле основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у радном односу код тужене као државни службеник и обавља послове судијског помоћника у звању судијског сарадника у Основном суду у Живи у ... и свакодневно путује на релацији ... – ... и обратно. Тужена јој је за спорни период исплаћивала само трошкове превоза у висини цене месечне карте у међуградском саобраћају, али не и трошкове градског превоза од главне аутобуске станице до места рада за период од 01.02.2015. године до 28.02.2018. године. Решењем тужене од 08.02.2018. године тужили је признато право на накнаду трошкова превоза за одлазак и долазак са посла у висини цене превозне претплатне карте у градском саобраћају на територији Града ... Ставом другим решења, одређено је да ће исплату припадајуће накнаде вршити рачуноводство суда почев од 07.02.2018. године, а да се исплата накнаде по овом решењу неће вршити за месец август због коришћења годишњег одмора. Наведеним решењем одбијен је захтев којим је тужила тражила да јој се исплате трошкови превоза у висини цене месечне претплатне карте у градском саобраћају на територији Града ... пре подношења захтева. Вештачењем је утврђена висина ових трошкова за спорни период на основу добијених података од стране предузећа „...“ ... према цени месечних карата у градском превозу у утуженом периоду и броју радних дана када је тужила долазила на посао. Тужила је решење туженог од 07.02.2018. године примила 14.02.2018. године. Против тог решења није изјавила жалбу Жалбеној комисији правосуђа.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев позивајући се на Уредбу о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр. 98/07... 84/05) и члана 45. Посебног колективног уговора за државне органе.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду одбијањем тужбеног захтева са образложењем да је решењем туженог коначно и правноснажно одлучено о праву тужиље на накнаду трошкова превоза у спорном периоду против ког решења тужиља није изјавила жалбу и исто није оспорила, па се не може говорити о незаконитом раду послодавца, због кога би тужиља могла да оствари право на накнаду штете.

По налажењу Врховног суда, овакво правно становиште другостепеног суда је неприхватљиво. Ово из разлога што је чл. 37. и 49. Закона о платама државних службеника и намештеника, као и чланом 2. став 1. тачка 1. и чланом 3. Уредбе о накнади трошкова и отпремнине државних службеника и намештеника прописано да запослени има право на накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада у висини цене превоза аутобуске карте. Правилно је закључио првостепени суд да назначеним законским одредбама, као ни одредбама Посебног колективног уговора за државне органе није предвиђено да је право на накнаду трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада условљено подношењем захтева, нити доказивањем да су претходно постојали наведени трошкови. То право је установљено самим законом и тужена је била дужна, по сили закона, да исте трошкове по прибављању података о висини цене карте градског и међуградског превоза, месечно исплаћује тужиљи. Чињеница да је тужени одбио захтев тужиље за тражени период (пре подношења захтева за исплату ових трошкова), без утицаја је на другачију одлуку суда. Недобијањем назначеног износа трошкова превоза тужиља је претрпела штету и иста независно од управног поступка пред судом може захтевати накнаду штете. Стога је правилно поступио првостепени суд када је тужбени захтев тужиље усвојио.

Сагласно одредби члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Потврђена је и одлука о трошковима првостепеног поступка, јер је донета на основу одредбе члана 153, 154. и 165. ЗПП. Тужиљи су признати и трошкови за поступак по ревизији и то на име награде адвокату за састав ревизије у износу од 18.000,00 динара и трошкове судске таксе за ревизију у износу од 7.821,60 динара и одлуку по ревизији у износу 11.732,40 динара, у укупном износу од 37.554,00 динара према АТ и ТТ.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић